

Detailpris vilde blive vilkaarligt og odiøst, og da Skatten dog efter sit Grundlag er en Værdiskat, turde det være fuldt forsvareligt ogsaa her at knytte den til den virkelig betalte Pris; den Fordel, Vedkommende opnaar herved, hænger sammen med de øvrige gunstige Købsvilkaar, han i det hele i det foreliggende Tilfælde har erhvervet sig, og kan ikke med Rimelighed adskilles derfra.

§ 12.

Bestemmelsen i d. ses at have til Hensigt at muliggøre den, der af den ene eller den anden Grund ønsker en højere Pris (Prisklasse) sat paa Varen end sket ved Aftapningen, at opnaa sit Formaal. Det er jo ikke Administrationens Sag at kontrollere, om Prisen er „den rette“, kun at der findes en Pris med dens Navn under, hvem ogsaa Omsorgen for den tilsvarende Stempling paahviler.

§ 13.

Det vil jo ikke kunne lade sig gøre paa Forhaand i Detailler at angive, hvilke Forholdsregler der maatte anses for nødvendige for at sikre Kontrollen med Lovens Overholdelse. Den nærmere Udførelse heraf maa derfor være overladt Administrationen, selvfølgelig indenfor Lovens Bestemmelser i øvrigt.

§ 14.

Da det hovedsagelig er Publikum selv, i hvis Hænder Kontrollen med Lovens Overholdelse ligger, er det anset for rettest, særligt ogsaa af Hensyn til Anklagens Prøvelse, at henwise Overtrædelser af denne Lov til retslig Afgørelse, imod hvad der i øvrigt er Sædvane i Told- og Skattesager. Undtagelsesvis kan dog paa Vedkommendes Andragende Toldbestyrelsen afgøre Sagen i Mindelighed. Paa Grund af Toldbestyrelsens særlige Interesse i disse Sager og Indsigt i deres Rækkevidde er der overdraget denne Appelretten fra det offentlige Side (jfr. Lov om en Ølskat af 1. April 1891 § 20).

§§ 15—17.

Straffebestemmelserne ere selvfølgelig graduerede efter Forseelsens mere eller

mindre alvorlige Beskaffenhed, hvorom Retten har at dømme. Beskatningens særlige Art medfører, at Forholdet mellem flere medvirkende ved en Lovovertrædelse, har maattet gøres til Genstand for specielle Bestemmelser (§ 17), navnlig ogsaa under Hensyn til de paagældendes forskellige Ansvar overfor det offentlige og deres private Regres til hinanden indbyrdes.

§ 18.

Det maa anses for ubetænkeligt, naar Lovovertrædelserne behandles retsligt, at gøre Publikum, ligesom ogsaa offentlige Funktionærer, pekuniært interesserede i Opdagelser og Anmeldelser af Lovovertrædelser (jfr. §§ne 131—135 i Toldforordningen af 1. Februar 1797). Kontrollen med Lovens Overholdelse vil utvivlsomt herved blive mere effektiv og ved selve dette virke forebyggende med Hensyn til Lovovertrædelser.

§ 19.

Administrationens Udgifter ved Kontrollen lade sig ikke vel paa Forhaand angive. At Kontrollen vil blive ikke lidet omfattende, er alt gentagende omtalt og ligger i Sagens Natur; skønmæssigt har man da foreløbig anslaaet Udgifterne til 1 pCt. af den kalkulerede aarlige Indtægt af Skatten, og man har endvidere foreslaaet Henlæggelsen af Kontrollen til de enkelte Toldsteder som ligesaa mange Midtpunkter for Tilsynet. Hvorvidt der tillige maa dannes en særlig central Kontrolledelse, og da under hvilke Former, maa eventuelt fastsættes efter indvundne Erfaringer.

§§ 20—21.

Naar der er fastsat et Tidsrum af 6 Maaneder fra Lovens Offentliggørelse i Lovtidende til dens Ikrafttræden, skyldes dette dels Hensynet til det Arbejde, der vil paahvile Administrationen til Lovens Gennemførelse, dels de Forholdsregler, de næringsdrivende maa træffe for ikke at sidde Loven overhørig. At de skattepligtige Drikkevarer, der forefindes til Salg ved Lovens Ikrafttræden, blive Lovens Bestemmelser underkastede, maa anses for selvfølgeligt.